— Ὁμπρός...

— Εἶναι δεκάξη χρονῶ ὅπως κ' ἡ κόρη σου.

— Ἄσε τὶς ἀπιστίες σου καὶ μὴ νομίζεις πῶς θὰ μοῦ λιγοστέψουν τὸ θυμό μου. Δὲ ξέρω ἂν θὰ ξανακούσω τὴ φωνὴ τοῦ ἀγγέλου μου μὰ οἱ ἀνθρῶποι... Ἔλα τώρα ἀφοῦ τὸ βρῆκα καὶ μοῦ ὁρκίστηκες πῶς θὰ τὸ κάνῃς· διάταξε νὰ γίνῃ...

Ὁ Ἀλῆς ἀνατρίχιασε. Σηκώθηκε, ἔρριξε μιὰ σφυριγματιὰ ποῦ ξέσκισε τὴ νύχτα σὰ φωνὴ μωροῦ παιδιοῦ ποῦ τὸ σφάζουν.

Ἡ Ξανθὴ ἀναπαύονταν στὰ γόνατα τοῦ Κανάρη. Ὁ μορφονιὸς ἐξακολουθοῦσε νὰ θαμάζῃ ἀχόρταγα τὸ μισογυρμένο κορμὶ τῆς συντρόφισσάς του, ὅταν σηκώνοντας μηχανικὰ τὸ κεφάλι του εἶδε ἕνα ροδόφυλλο νὰ πέφτῃ ἀπάνω στ' ὁλόλευκο κι ἀποκοιμισμένο της πρόσωπο.

Ἡ Ξανθὴ μισάνοιξε τὰ μάτια, τίναξε ταραγμένη τὰ μαλλιά της κ' ἔδειξε στὸν ἀγαπητικό της ἀμέτρητα ροδόφυλλα ποῦ ξέφευγαν ἀπ' τὶς τρύπες τοῦ πανένιου θόλου.

— Ὁ πασσᾶς ἐπιθυμεῖ νὰ μὴ λείψῃ τίποτα ἀπὸ τὴ χαρά μας—εἶπεν ὁ Κανάρης.

Σιγὰ-σιγὰ τὸ παράδοξο χιόνι ἄρχισε νὰ στρώνῃ τὸ πάτωμα καὶ τὸ ζευγάρι δὲν ἔδειχνε γιὰ τὸ φαινόμενο παρὰ μιὰ ρεμβὴ περιέργεια.

— Τί ὄμορφα ποῦναι νἀγαπᾶ κανένας μέσα σ' αὐτὴ τὴ βαλσαμωμένη ἀτμόσφαιρα;—τῆς ἔλεγε ὁ ἀγαπητικός της. Ἂς κοιμηθοῦμε, Ξανθή μου ἀπάνου σ' αὐτὸ τὸ λουλουδένιο κρεββάτι ποῦ θἄλεγες πῶς μᾶς τὸ στέλνει ὁ Θεὸς γιὰ κρεββάτι γάμου.

Ἡ Ξανθὴ χαμογέλασε, ἐνῶ ἡ φαντασία της ἔπλεχε μαγεμένη σ' ἕναν κόσμο ὀνείρων. Ἄξαφνα ἔκαμ' ἕνα κίνημα στενοχώριας.

— Ἄχ αὐτὴ ἡ μυρωδιὰ μὲ ζάλισε — ἀναστέναξε—ἤθελα ἀέρα.

Ὁ Κανάρης ἔτρεξε ν' ἀνοίξῃ τὴν πόρτα.

— Ἔσκασα—ξαναεῖπε ἡ κοπέλλα.

Μᾶς ἔχουν κλεισμένους! — εἶπε ὁ Κανάρης γυρνῶντας μὲ μιὰ ταραχὴ ποῦ δὲ μποροῦσε νὰ τὴν κρύψῃ. Ἐκείνη ἀποσπάστηκε ἀπ' τὰ χέρια του μὲ μιὰ φωνὴ ἀγωνίας. Ρίχτηκε στὴν πόρτα προσπαθῶντας νὰ τηνὲ σπάσῃ. Χαμένοι κόποι. Ἄρπαξε τὸ σπαθί του κι ἄρχισε νὰ χτυπᾶ μ' ἀπελπισιὰ τοὺς τοίχους. Οἱ χαλένιοι μπερντέδες τοῦ σεραγιοῦ κατακομματιάστηκαν, ὁ ἀνασασμὸς τῶν φυλακισμένων ἐπνίγονταν κ' ἡ βροχὴ τῶν ροδόφυλλων ἐξακολουθοῦσε. Ὁ Κανάρης ζαλισμένος ἀπὸ τὴ δύναμη τῆς τρελλῆς μυρωδιᾶς παραπάτησε κ' ἔπεσεν ἀποκαμωμένος κοντὰ στὴν Ξανθή.

— Μὰ θὰ πεθάνομε;—ρώτησε σιγανὰ ἡ δυστυχισμένη— εἶναι ἡ τιμωρία ποῦ ἐνῶ εἴμασταν χριστιανοὶ μιμηθήκαμε τοὺς ἄπιστους καὶ νά! τώρα ὁ θάνατος...

Καὶ γύρισε τὰ μάτια της ἀνοιγμένα ὑπέρμετρα μουσκεμένη ἀπὸ ἕναν ἵδρωτα παγωμένο.

— Ἄχ σῶσε με! Θέ μου, Θέ μου, σῶσε με!

Ὁ Κανάρης παράδερνε βαρὺς καὶ δυσκολοκίνητος πνιγμένος ἀπὸ τὴν ἀσφυξία.

— Ἀναντρα πεθαίνω! Ἄχ... σὲ παρακαλῶ! σ' ἀγαπῶ... Τί φριχτὴ παγίδα!.. Ἐσὺ μὲ πρόδοσες;.. Τί σοῦκανα... Ἄχ Θέ μου...

Ὁ Κανάρης σώπασε. Ρίχτηκε ἀπάνω στὴ μισοπεθαμένη ποῦ δὲν τὸν ἀναγνώριζε πιά, τέντωσε σπασμωδικὰ τὰ χέρια, ἀγκάλιασε τὸ κορμὶ μὲ τὴ λύσσα καὶ τὸ πάθος τῆς ἀγωνίας καὶ κόλλησε τὸ στόμα του πάνω στὰ μελανὰ χείλια ποῦ δὲ μποροῦσαν πιὰ νὰ δώσουν φιλήματα... Ἔπειτα συμμάζεψε τὶς δυνάμες του, ἄρπαξε τὸ σπαθὶ ποῦ κοίτονταν στὸ πλευρό του καὶ τὄχωσε μ' ὁρμὴ στὸ στῆθος του. Οἱ λάμπες ξεψυχοῦσαν στὸν φαρμακωμένο ἀέρα στέλνοντας τὴ στερνὴ λάμψη... Μὲς στὸ σκοτάδι ἀκούονταν ἕνας παράδοξος κρότος ὄγκου ποῦ κυλιοῦνταν στὸ πάτωμα. Ἔπειτα ὁ ψίθυρος ποῦ ἔκαναν τὰ ροδόφυλλα πέφτοντας ξεψύχησεν ἀργὰ-ἀργὰ ὅπως ξεψυχᾶ τἀγεράκι στὸ δάσος.

Ὁ δήμιος Μπεγιαζὴτ πῆγε νὰ εἰδοποιήσῃ τὸν πασσᾶ.

Ὁ Ἀλῆς ποῦ ἀγρυπνοῦσε ἀνατινάχτηκε καὶ γύρισε στὴ ναρκωμένην ἀγαπητικιά του.

— Ἂς εἶσαι φχαριστημένη, χαριζέ μου τώρα τὰ πιὸ ζεστὰ χάδια σου. Τὸ χατῆρι σου γένηκε ...

— Θέλω νὰ τὸ δῶ—εἶπε κείνη.

— Αὔριο.

— Ὄχι! Δὲ θὰ κοιμηθῶ κοντά σου ἂ δὲ δῶ τὶ γλύκες φυλάεις γιὰ τὶς παρθένες ποῦ μ' ἔκαναν νὰ κλάψω... Πᾶμε.

Ἀρήσανε τὴν κάμαρά.τους κι ὁ πασσᾶς ὡδήγησε τὴ σουλτάνα του μὲς ἀπὸ τὰ μακρυὰ σερβανιὰ τοῦ παλατιοῦ. Οἱ εὐνοῦχοι οἱ διορισμένοι γιὰ τὴν ἐπίβλεψη τῆς νύχτας κοίταξαν μὲ τρόμο τὸ σκοτωμένο ζευγάρι.

— Γλήγορα! — εἶπεν ἡ Ἀντρίνα τρέχοντας σὲ μιὰ πόρτα.

Μόλις ἔφτασαν κι' ἄνοιξαν φανήκανε ξαπλωμένα δυὸ κορμιὰ μὲ τὰ πρόσωπα μισοσκεπασμένα ἀπὸ ματωμένα ροδόφυλλα. Ἡ δίψα τοῦ φονικοῦ ἔκαμε τόπο στὴν ἱκανοποίηση τῆς χορτασμένης ἐγδίκησης. Κάθησε ἀργὰ-ἀργὰ σταυροπόδι, χαμήλωσε τὸ φῶς ποῦ πῆρ' ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Ἀλῆ καὶ βλέποντας τὸ ἕνα ἀπ' τὰ θύματα νὰ ταράζῃ ἀκόμα τοῦ ξεσκέπασε μ' ὁρμὴ τὸ πρόσωπο ρήχνοντας τοῦ Ἀλῆ μ' ὀργὴ ἕνα ἀπαίσιο φχαριστῶ, ποῦ τὸν ἔκαμε σύσωμο νἀνατριχιάσῃ. Ἕνας ἀδύνατος στεναγμὸς βγῆκεν ἀπ' τὰ στήθεια τῆς μισοπεθαμμένης ποῦ μπόρεσε νὰ προφέρῃ σιγανά.

— Μάννα μου! μάννα μου σ' ἀφίνω...

Ἡ Ἀτρίνα ἀνατινάχτηκε σὰν πληγωμένη ὄχεντρα.Κάρφωσε τρομαχτικὰ τὰ μάτια της ἀπάνω στὴν κόρη της, ἀνασηκώθηκε κι' ἀφίνοντας ἕνα τρομερὸ ξεφωνητό, φώναξε δείχνοντας στὸν οὐρανὸ τὸ γρόθο της :

— Ἄχ σταυρωμένε, κ' ἡ ἐγδίκησή μου ἀκόμα εἶναι γιὰ σένα εὐχαρίστηση.

Ὁ Ἀλῆς ἀνασήκωσε στὰ χέρια του τὸ ἄψυχο κορμὶ τῆς ἀγαπητικιᾶς του, θαμάζοντας μὲ φρίκη τὶς παγωμένες ὀμορφιές του. Χοντρὰ δάκρυα κατρακυλοῦσαν στὰ μάγουλα τοῦ βαρβάρου καὶ φώναξε ἀφίνοντας τὴν πεθαμμένη νὰ πέσῃ:

— Ἀλλάχ, ἡ δόξα μου πέφτει ἀφοῦ καὶ τἄστρο μου φεύγει χωρὶς νὰ χορτάσῃ ἡ ἀχόρταγη πεῖνα μου. Ἄχ νἄχαμε αὐτὴ τὴ βραδιὰ τόσα ροδόφυλλα καὶ τόσο αἷμα νὰ κάνουμ' ἕνα βασιλικὸ κρεββάτι γιὰ δυὸ ἀτέλειωτα πράματα: τὴν τρέλλα σου καὶ τὴν ἀγάπη μου...

Μετάφρ. ΣΤΕΦΑΝΟΥ ΠΑΡΘΕΝΙΚΟΥ

Ο,ΤΙ ΘΕΛΕΤΕ

—Ἕνας συνταγματάρχης ἔδειρε τὶς προάλλες ἕνα γέρο κλητῆρα τοῦ ὑπουργείου τῆς Δικαιοσύνης.

— Ἕνας ἄλλος συνταγματάρχης δάρθηκε τὴν Πέμτη τἀπομεσήμερο ἀπὸ ἕναν ψαρᾶ στὴ Ν. Ἀγορά.

— Καλύτερη καὶ πιὸ δίκια ἱκανοποίηση γιὰ τὸ ξύλο ποῦφαγε ὁ φτωχὸς κλητήρας δὲν μποροῦσε νὰ δοθεῖ.

— Συνταγματάρχης ἔδειρε, συνκαγματάρχης δάρθηκε καὶ πάει λέοντας.

— Ἔτσι δῶ κι ὁμπρὸς οἱ Συνταγματάρχηδες θὰ μάθουν πὼς μόνο γέρους μποροῦνε νὰ δέρνουν.

— Τὰ σιάξανε, λέει, ὁ Μαυρομιχάλης μὲ τὸ Ράλλη. Ρουσφέτια ζητοῦσε ὁ ἕνας, ρουσφέτια τοῦδωσε ὁ ἄλλος, κι ὅλα γινήκανε στὴ στιγμὴ μέλι γάλα.

— Ἀμὲ τί θαρρούσατε; Πῶς θὰ ξεβιδωνόταν ἡ Κυβέρνησή μας, ἔτσι στὰ καλὰ καθούμενα, γιὰ πέντε δέκα ψωρορουσφέτια;

— Ἀλλοίμονό μοναχὰ στὸ Κρεντρικὸ ταμεῖο ποῦ ἀκριβοπλερώνει ὅλους αὐτοὺς τοὺς συμμαχικοὺς μικροκαυγάδες!

— Οἱ καημένοι οἱ Ἐγγλέζοι! Τοὺς ξεθεώσανε οἱ χρονογράφοι τῶν ἐφημερίδων. Ὁ καθένας τοὺς τραβᾶει κάθε πρωὶ κι ἀπὸ ἕνα ἡρωικὸ χρονογράφημα, σὰ νἄχει ἡ Ἑλλάδα κηρύξει τὸν πόλεμο στὴν Ἀγγλία.

— Κ' ἔπειτα μᾶς φαντάζουνται οἱ κουτόφραγκοι πὼς εἴμαστε φιλόξενος λαός!

Ο ΙΔΙΟΣ

ΦΟΝΟΠΑΖΑΡΟ ΒΔΟΜΑΔΙΑΤΚΟ

Ἀπὸ Πέμτη σὲ Πέμτη

Ὑπουργὸς Ἐσωτερικῶν ὁ Κυρ. Μαυρομιχάλης.

Σκοτωμοί. Ἀθήνα 1, Ἐπαρχίες 9.

Λαβωμοί. Ἀθήνα 8, Περαίας 4, Ἐπαρχίες 18 (ὁ ἕνας ἀναμεταξὺ παπάδων μέσα στὸ ἱερὸ τῆς ἐκκλησιᾶς καὶ μὲ τὸ δισκοπότηρο!)

Κλεψές. Ἀθήνα 7, Περαίας 5, Ἐπαρχίες 23.

ΧΩΡΙΣ ΓΡΑΜΜΑΤΟΣΗΜΟ

κ. Γ. Καζ. Πειραιᾶ. Λάβαμε τὴ συντρομὴ καὶ σᾶς εὐχαριστοῦμε.—κ.Ποτ. Σ Μουντ. Δὲν ἀδειάσαμε ἀκόμα νὰν τὸ διαβάσουμε. Μὲ μιὰ ματιὰ ὅμως ποὺ τοῦ ρήξαμε μᾶς φάνηκε ἀρκετὰ καλό Νὰ τραβήξεις μπροστὰ καὶ θὰ πετύχεις. Ἄνθρωπος ποὺ ἔχει τόσο ἐνθουσιασμό, ὅπως φανερώνεις λόγου σου στὸ γράμμα σου, δὲν πρέπει νὰ φοβᾶται γι' ἀποτυχία. — κ. Δ. Γιατρόπουλο. Τὸ γράμμα σου μὲ τὶς ὀρθὲς παρατήρησες γιὰ τὶς «ἐπιστημονικὲς λέξεις» θὰ δημοσιευτεῖ. Βρίσκουμε πὼς δὲν ἔχεις ἄδικο. — κ. Περτέργο. Ἀπὸ ποὺ τὸ κατάλαβες πὼς εἶναι τ έ τ ι α ἡ ἀρχή μας; Ἐμεῖς ἴσαμε τώρα τίποτ' ἄλλο δὲν κάνουμε παρὰ νὰ δίνουμε κουράγιο στοὺς νέους, κι ἂς μὴν εἶναι ὅσα μᾶς στέλνουν πρώτης γραμμῆς, φτάνει μοναχὰ νὰ δείχνουν πὼς κάτι θὰ μπορέσουνε νὰ γράψουνε μιὰ μέρα. Ὁ «Νουμᾶς» δὲ βγῆκε γιὰ νὰ ξακολουθήσει τὴν παράδοση, ἀλλὰ γιὰ νἀνοίξει δρόμο στοὺς νέους. Καὶ τὸ κατάφερε, ὅσο μπόρεσε, αὐτό. — κ. Ν. Στ. Δὲν πάψαμε ἐμεῖς νὰ δημοσιεύουμε Θουκυδίδη· ἔπαψε ὁ φίλος, ποὺ τόνς μεταφράζει, νά μᾶς στέλνει. Ἀργότερα, μπορεῖ.

ΜΙΑ ΔΡΑΧΜΗ

τὸ ἕνα, κ' ἕνα φρ. χρ. γιὰ τὸ ἐξωτερικό, πουλιοῦνται στὰ γραφεῖα μας τἀκόλουθα βιβλία:

Τοῦ **Ψυχάρη** «Ταξίδι» καὶ «Ὄνειρο τοῦ Γιαννίρη».

Τοῦ **Πάλλη** «Ἥλιος καὶ φεγγάρι».

Τοῦ **Φωτιάδη** Το «Γλωσσικὸ ζήτημα καὶ ἡ ἐκπαιδευτική μας ἀναγέννηση».

Τοῦ **Ἐφταλιώτη** «Ἱστορία τῆς Ρωμιοσύνης» καὶ «Μαζώχτρα, Βρυκόλακας κλπ.»

Τοῦ **Φιλήντα** Γραμματικὴ τῆς Ρωμέικης γλώσσας (μέρ. Α').

Τοῦ **Λόγγου** «Δάφνης καὶ Χλόη» (χαρτοδεμένο) μεταφρ. Ἠλ. Βουτιερίδη.

Τοῦ **Σοφοκλῆ** Αἴας. Μετάφρ. Ζήσιμου Σιδερη

Τοῦ **Χ. Ἀντρεάδη** «Ὁ Μέγ' Ἀλέξαντρος».

Τοῦ **Κ. Μασαγιάννη** «Μοσκιές» (Διηγήματα 50 λεπτά).

Ἡ *ΙΛΙΑΔΑ*, μεταφρασμένη ἀπὸ τὸν κ. Ἀλέξ Πάλλη δρ. 2 καὶ φρ. χρ. 2 στὸ ἐξωτερικό.